

WYROK

Warszawa, 26 maja 2026 r.

Krajowa Izba Odwoławcza - w składzie:

Przewodnicząca: Izabela Niedziałek-Bujak

Protokolant: Mikołaj Kraska

po rozpoznaniu na rozprawie 20 maja 2026 r. w Warszawie odwołania wniesionego do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej 24 kwietnia 2026 r. przez odwołującego – wykonawcę **PayU Spółka Akcyjna** Poznań, KRS 0000274399, w postępowaniu prowadzonym przez zamawiającego – **Kopalnia Soli „Wieliczka” Spółka Akcyjna** Wieliczka, KRS 0000278401

przy udziale przystępującego po stronie zamawiającego – uczestnika, wykonawcy **Autopay Spółka Akcyjna** Sopot, KRS 0000320590

orzeka:

1. Oddala odwołanie.

2. Kosztami postępowania odwoławczego obciąża odwołującego – PayU S.A. i:

- 2.1. zalicza w poczet kosztów postępowania odwoławczego 15.000 zł 00 gr. (piętnaście tysięcy złotych) wpisu oraz 4.304 zł 70 gr. (cztery tysiące trzysta cztery złotych siedemdziesiąt groszy) kosztów zamawiającego,
- 2.2. zasądza od odwołującego na rzecz zamawiającego 4.304 zł 70 gr. (cztery tysiące trzysta cztery złotych siedemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika, koszty dojazdu oraz opłaty skarbowej.

Na orzeczenie - w terminie 14 dni od dnia jego doręczenia - przysługuje skarga za pośrednictwem Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Zamówień Publicznych.

Przewodnicząca:.....

Sygn. akt: KIO 1919/26

Uzasadnienie

W postępowaniu prowadzonym przez zamawiającego – Kopalnię Soli „Wieliczka” S.A. w trybie przetargu nieograniczonego na *usługi przetwarzania transakcji finansowych i usług izb rozrachunkowych – „Obsługa Kopalni Soli „Wieliczka” w zakresie realizacji e-płatności przy transakcjach płatniczych związanych z ruchem turystycznym* (nr postępowania: KSW/2026/EK/1), ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej 28.01.2026 r., OJ S 19/2026 61428-2026, wobec czynności polegającej na wyborze oferty najkorzystniejszej, wniesione zostało 24.04.2026 r. do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej odwołanie wykonawcy PayU S.A. z/s w Poznaniu (KIO 1919/26).

Zamawiający poinformował o wyniku postępowania 15.04.2026 r.

Odwołujący zarzuca zamawiającemu naruszenie:

1. Zarzut główny - art. 224 ust. 1-3 oraz 6 w związku z art. 226 ust. 1 pkt 8 ustawy Pzp poprzez zaniechanie czynności odrzucenia oferty wykonawcy Autopay oraz wybór jako oferty najkorzystniejszej oferty wykonawcy Autopay, podczas gdy:
 - (a) zaoferowana przez wykonawcę Autopay cena jest rażąco niska, poniżej kosztów niezbędnych do realizacji zamówienia;
 - (b) Autopay nie wykazał, iż złożona przez niego oferta nie zawiera rażąco niskiej ceny w stosunku do przedmiotu zamówienia;
 - (c) koszty wskazane w wyjaśnieniach ceny przez Autopay oparte są na błędnych założeniach, co wynika najprawdopodobniej z nieznaności rzeczywistej struktury płatności u Zamawiającego i posilkowania przy kalkulacji oferty założeniami uśrednionymi dla e-commerce;
 - (d) Autopay nie przewidział pokrycia części koniecznych do poniesienia kosztów lub błędnie założył ich wysokość przy kalkulacji wynagrodzenia, które uzyska od Zamawiającego
 - (e) wyjaśnienia Autopay odnośnie ceny nie powinny zostać przy zaakceptowane przez Zamawiającego, z uwagi na posiadanie przez Zamawiającego wiedzy o wzroście kosztów obsługi kart płatniczych, które stanowią prawie

75 % ogólnej wartości transakcji realizowanych w serwisie Zamawiającego.

2. Zarzut ewentualny - Odwołujący wnosi o rozpoznanie zarzutu ewentualnego w razie nieuwzględnienia zarzutu głównego, tj. naruszenia art. 224 ust. 1, 2, 5 i 6 w zw. z art. 16 ustawy Pzp poprzez zaniechanie wezwania wykonawcy Autopay do wyjaśnień ceny oferty w szczególności w powiązaniu z rzeczywistą strukturą płatności u Zamawiającego, tym udziałem poszczególnych metod płatności w ogólnej liczbie transakcji, podczas gdy:

(a) Zamawiający był zobowiązany wezwać wykonawcę Autopay do wyjaśnień w tym zakresie, pomimo posiadania informacji o wzroście kosztów obsługi kart płatniczych, które stanowią prawie 75 % ogólnej wartości transakcji realizowanych w serwisie Zamawiającego;

(b) Autopay przedstawił najprawdopodobniej wyłącznie ogólne wyjaśnienia zaoferowanej ceny, nie odnosząc ich do faktycznej struktury płatności występującej u Zamawiającego,

(c) Autopay nie wykazał, iż złożona przez niego oferta nie zawiera rażąco niskiej ceny w stosunku do przedmiotu zamówienia;

(d) koszty wskazane w wyjaśnieniach ceny przez Autopay, bez powiązania ich z faktyczną strukturą płatności występującą u Zamawiającego, są obciążone błędem, który doprowadził do złożenia oferty z rażąco niską ceną;

Odwołujący wniósł o uwzględnienie odwołania oraz nakazanie zamawiającemu unieważnienia czynności wyboru oferty najkorzystniejszej, nakazanie odrzucenia oferty Autopay, ewentualnie nakazanie wezwania wykonawcy Autopay do złożenia uzupełniających wyjaśnień w zakresie sposobu wyliczenia wysokości swojego wynagrodzenia, a tym samym prawidłowości zaproponowanej ceny, przy uwzględnieniu rzeczywistej struktury płatności jaka występuje i zamawiającego.

Odwołujący w uzasadnieniu odnosił się do wynagrodzenia podanego procentowo w formie prowizji – 0,66%, a nie wysokości wynagrodzenia podanego kwotowo, tj. 2.970.000 zł.

W zakresie świadczenia usług płatniczych, ustalenia co do ceny powinny się odbywać w połączeniu ze znajomością struktury płatności u danego akceptanta (tu Zamawiającego). Ustalanie ceny jak dla standardowego uczestnika rynku e-commerce w Polsce, w niektórych przypadkach może doprowadzić do przyjęcia błędnych założeń, a tym samym do zaoferowania rażąco niskiej ceny. W opinii odwołującego do takiego błędnego założenia najprawdopodobniej doszło w ofercie wybranej.

Zamawiający nie funkcjonuje jako typowy akceptant na polskim rynku e-commerce. Świadczy o tym istotna dysproporcja w strukturze udziałów poszczególnych metod płatności, w szczególności wyraźna dominacja płatności kartowych. To właśnie ta nietypowa struktura wolumenu transakcji stała się źródłem zasadniczego błędu w kalkulacji oferty Autopay, skutkującego zaoferowaniem ceny poniżej poziomu kosztów.

W celu obliczenia kosztów opłat interchange konieczna jest znajomość tego, ile transakcji będzie miało być wykonanych w ramach zamówienia oraz znajomość podziału tych transakcji na poszczególne rodzaje kart płatniczych (debetowe, kredytowe, biznesowe) i rodzaje transakcji pod kątem terytorialnym, tj. czy są to transakcje domestic (krajowe), interregion (wewnątrz EOG) czy intraregion (spoza EOG).

Odwołujący zakłada, że wykonawca przyjął założenie, że zamawiający funkcjonuje jako standardowy akceptant na rynku e-commerce charakteryzujący się dominującym udziałem płatności BLIK oraz relatywnie niewielkim udziałem transakcji kartowych. Niewykluczone jest również, że Autopay błędnie oszacował strukturę transakcji według typów kart (karty krajowe, wydane w EOG oraz wydane poza EOG). Okoliczność ta ma istotne znaczenie, zważywszy że Zamawiający jest jednym z największych muzeów w Polsce, stanowiącym zarazem jedną z kluczowych atrakcji muzealnych o zasięgu międzynarodowym, odwiedzaną przez turystów z całego świata. W konsekwencji znaczna część transakcji realizowana jest przy użyciu kart płatniczych wydanych poza terytorium Polski, co ma bezpośredni i istotny wpływ na bazową strukturę kosztów obsługi płatności kartowych.

Poza opłatami interchange na całkowity koszt przetwarzania transakcji kartowych składają się również tzw. opłaty systemowe, których wysokość i zasady naliczania regulowane są odpowiednimi regulaminami organizacji płatniczych VISA oraz Mastercard. Struktura tych opłat jest przy tym znacząco bardziej złożona niż w przypadku opłat interchange. Odmienne niż opłaty interchange, opłaty systemowe nie są publikowane przez organizacje płatnicze w formie jednolitych zestawień dostępnych na ich stronach internetowych ani nie podlegają regulacjom na poziomie prawa Unii Europejskiej.

Odwołujący ma świadomość, że oferta cenowa złożona przez Autopay ma charakter jednolity i obejmuje wszystkie metody płatności, tj. stawka 0,66% znajduje zastosowanie zarówno do płatności typu Pay-By-Link, BLIK, jak i do transakcji realizowanych kartami płatniczymi. Niemniej jednak, zważywszy na faktyczny miks metod płatności

występujący po stronie Zamawiającego, straty ponoszone przez Autopay w związku z obsługą transakcji kartowych nie mogą zostać skompensowane potencjalnym zyskiem generowanym na pozostałych metodach płatności. Z przeprowadzonych przez Odwołującego wyliczeń i analiz, opartych na zestawieniu ceny zaoferowanej przez Autopay z rzeczywistą strukturą płatności u Zamawiającego, wynika, że zaproponowana cena jest niższa o około 400.000 zł od samych kosztów przetwarzania transakcji kartowych w całym planowanym okresie trwania współpracy.

Te okoliczności powinny przesądzać o odrzuceniu oferty Autopay. Jeśliby z jakichkolwiek powodów uznać, że nie ma ku temu podstaw (z czym trudno się zgodzić), to z daleko idącej ostrożności procesowej Odwołujący wskazuje, że w takim wypadku Zamawiający zobowiązany był co najmniej wezwać Autopay do dodatkowych wyjaśnień do zaoferowanej ceny wiedząc jaką cenę (o ile wyższą) złożył Odwołujący będący wieloletnim operatorem płatności dla Zamawiającego.

Zamawiający złożył odpowiedź na odwołanie z wnioskiem o jego oddalenie (pismo z 07.05.2026 r.).

Zamawiający wskazał na wyjaśnienia, jakie w zakresie ceny przedstawił wykonawca Autopay S.A. i ich szczegółowość (zastrzeżone jako tajemnica przedsiębiorstwa). Zasadniczym kosztem są opłaty, które wykonawca jest zobowiązany ponosić na rzecz organizacji płatniczych oraz banków, które zostały ujęte w wyjaśnieniach, do których odnosi się również odwołujący. Odwołujący nie kwestionuje poprawności wyliczeń, ale wskazuje na jego zdaniem błędne założenia dotyczące struktury płatności elektronicznych u zamawiającego. Założenia przedstawiane przez odwołującego nie mają jednak oparcia w dokumentacji zamówienia, a tym samym nie mogą stanowić podstawy zarzutu braku ich uwzględnienia przez przystępującego. Zamawiający wskazał na zmienność struktury płatności, co uniemożliwia jej przewidzenie w czasie, dlatego nie określił w dokumentacji jaki procent transakcji będzie dokonywany przy wykorzystaniu danego rodzaju płatności. Każdy wykonawca w oparciu o własną wiedzę i doświadczenie przyjmował założenia co do struktury dokonywanych płatności i w oparciu o nie obliczył uśrednioną stawkę prowizji. W tych okolicznościach żądanie odwołującego wezwania przystępującego do złożenia wyjaśnień w zakresie wyliczenia ceny w oparciu o strukturę płatności podaną w odwołaniu, która nie wynika z dokumentacji zamówienia, jest bezpodstawne.

Wykonawca określił w wyjaśnieniach przyjętą strukturę płatności w sposób zbliżony do przyjętego przez odwołującego. W szczególności przyjął udział płatności kartami na poziomie 63% (zgodnie z wyjaśnieniami swz udzielonymi we wcześniejszym postępowaniu, gdzie dane te zostały uzyskane od odwołującego), przy 74% przyjętych przez odwołującego. Jest to założenie realistyczne. Również pozostałe założenia przyjęte w kalkulacji ceny nie różnią się znacząco w stosunku do założeń odwołującego (Pay-by-link: 14% i 8%; BLIK: 23% i 18%). Różnice te są niewielkie i mogą odpowiadać realnym zmianom w toku prowadzonej sprzedaży usług zamawiającego. Również struktura transakcji według typów kart (wydanych w EOG oraz poza EOG) nie różni się znacząco od przyjętej przez odwołującego. Zamawiający nie ma możliwości weryfikacji poprawności założeń wskazanych przez odwołującego, jednocześnie zauważa, że w odniesieniu do kart przez pryzmat kraju, w odwołaniu prezentowane są wyłącznie płatności kartami VISA (co nie uwzględnia płatności innymi kartami, w szczególności Mastercard).

Przyjęte w wyjaśnieniach stawki prowizji są wyższe niż wynikające z tabel załączonych przez odwołującego dotyczących opłat interchange oraz innych ponoszonych na rzecz organizacji kartowych. Wyższe koszty transakcji kartami spoza EOG oraz biznesowymi są przy tym równoważone prowizją za transakcje kartami wydanymi dla konsumentów wewnątrz EOG oraz kartami polskimi (konsumenckimi i biznesowymi), prowizją z tytułu DCC oraz prowizjami z tytułu innych form płatności, znacznie wyższymi niż faktycznie ponoszone koszty.

Zamawiający żądał podania średniej stawki prowizji bez podziału na rodzaj płatności. Przystępujący przyjął adekwatne koszty realizacji zamówienia do pobieranych opłat. Jednocześnie wysokość marży (zysku) agenta rozliczeniowego bez wątplenia może być zróżnicowana, a z wyjaśnień wynika, że została ona przyjęta na niższym poziomie niż odwołujący, co pozwoliło złożyć korzystniejszą ofertę.

Odwołujący pominął możliwość czerpania przychodów z tytułu realizacji usług DCC (prowizji), czego zamawiający nie ogranicza. Szacowany przychód z tej prowizji jest wyższy niż wskazana przez odwołującego kwota 400.000,00 zł, tj. kosztów, jakich miał wykonawca nie uwzględnić. Im większy wolumen transakcji kartami zagranicznymi (a więc co do zasady transakcji w walucie obcej), tym większy przychód z tytułu usługi DCC.

Do postępowania odwoławczego przystąpił po stronie zamawiającego wykonawca Autopay S.A. Przystępujący złożył dodatkowe pismo procesowe z 20.05.2026 r. zawierające dodatkowe dowody, zastrzeżone jako tajemnica przedsiębiorstwa, jako obrazujące metodologię kalkulacji ceny, jak również mogące prowadzić do naruszenia tajemnicy zawodowej dostawcy usług płatniczych (art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych).

Stanowisko Izby

Do rozpoznania odwołania zastosowanie znajdowały przepisy ustawy Prawo zamówień publicznych obowiązujące w

dacie wszczęcia postępowania o udzielenie zamówienia (tekst jednolity Dz. U. z 2024 r., poz. 1320 ze zm.), dalej jako Ustawa.

Rozpoznając odwołanie Izba miała na uwadze stan faktyczny ustalony w oparciu o dokumentację postępowania złożoną do akt sprawy, a także stanowiska prezentowane ustnie na rozprawie i w pismach procesowych.

W poczet materiału dowodowego włączona została dokumentacja postępowania przekazana przez zamawiającego oraz dowody złożone do czasu zamknięcia rozprawy (objęte klauzulą tajemnicy przedsiębiorstwa).

Izba ustaliła i zważyła

Zgodnie z załącznikiem nr 2 do swz przedmiotem zamówienia jest realizacja transakcji bezgotówkowych za zakupione za pośrednictwem sieci Internet usługi i towary z użyciem elektronicznych instrumentów płatniczych, w tym kart płatniczych spełniając minimalnie wymagania opisane poniżej:

1. Obsługa transakcji w pełni automatycznych przelewów elektronicznych w trybie PAY-BY-LINK obejmujących przynajmniej następujące banki: ING Bank Śląski S.A., mBank S.A., Bank Polska Kasa Opieki S.A., Powszechna Kasa Oszczędności Bank Polski S.A., Bank Handlowy w Warszawie S.A., Bank Millennium S.A., Santander Bank Polska S.A., Alior Bank S.A., Credit Agricole Bank Polska S.A., Bank Ochrony Środowiska S.A., BNP Paribas Bank Polska S.A.
2. Obsługa i rozliczanie płatności bezgotówkowych, dokonywanych przy użyciu poniższych kanałów płatności:
karta płatnicza i kredytowa co najmniej:
VISA;
VISA Electron;
Master Card;
Maestro;
3. Płatność BLIK dla wszystkich obsługiwanych przez BLIK banków.
4. Obsługa transakcji w walucie użytkownika bez konieczności wprowadzania modyfikacji po stronie systemu sprzedażowego zamawiającego. Po stronie zamawiającego transakcje realizowane wyłącznie w PLN.
5. Obsługa transakcji poprzez: portfele elektroniczne „Apple Pay”, „Google Wallet/Pay”, „PayPal”, „Visa Click to Pay” itp. (...).

27.02.2026 r. zamawiający dokonał otwarcia ofert.

W postępowaniu złożone zostały trzy oferty z cenami: Autopay S.A. – 2.970.000,00 zł. (provizja 0,66%), ING Bank Śląski S.A. – 3.735.000,00 zł. (provizja 0,83%), PayU S.A. – 4.185.000,00 zł. (provizja 0,93%).

Cenę oferty brutto wykonawcy obliczali wskazując w formularzu oferty wynagrodzenie ryczałtowe, tj. prowizję od dokonanych płatności, przeliczoną przez maksymalną wskazaną w swz kwotę obsługiwanych transakcji przez okres obowiązywania umowy (450 000 000,00 złotych). Usługa zwolniona jest z podatku VAT.

Cena ofertowa to prowizja (jedna dla wszystkich banków i rodzajów płatności) określona w % od zakładanej wartości płatności podanej przez zamawiającego i przeliczona na kwotę (w złotych).

Zamawiający wezwał 03.03.2026 r. Autopay do złożenia wyjaśnień wraz z dowodami dotyczącymi wyliczenia ceny w trybie art. 224 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 1 Ustawy. W związku z wątpliwościami zamawiający działając na podstawie art. 223 ust. 1 Ustawy wezwał wykonawcę również do złożenia wyjaśnień dotyczących oferty: *Prosimy o wyjaśnienie sposobu spełnienia wymagań zawartych w punktach 9, 13 oraz 14 sekcji „Wymagania” załącznika nr 2 do specyfikacji / wzoru umowy pn. „Szczegółowy zakres przedmiotu zamówienia / umowy”, a w szczególności o wskazanie zaimplementowanego w Państwa interfejsie integracyjnym z systemem iKsoris mechanizmu odpytywania systemu sprzedażowego o aktualność zamówienia przed ostatecznym zatwierdzeniem transakcji (punkt 13), oraz mechanizmu realizacji automatycznych zwrotów działających po stronie systemu iKsoris (punkt 14).*

Wykonawca złożył wyjaśnienia pismem z 10.03.2026 r., w których odnosił się zarówno do przyjętych założeń kalkulacyjnych, jak również integracji z systemem iKsoris – objęte tajemnicą przedsiębiorstwa.

Od sześciu lat, usługę świadczy na rzecz zamawiającego odwołujący.

Izba oddała odwołanie.

Odwołujący zarzuty kierował wobec czynności oceny wyjaśnień Autopay dotyczących ceny oferty wybranej wskazując na rzekome zaniżenie kosztów mające prowadzić do uznania, że cena jest rażąco niska, ale również wskazywał na ewentualną podstawę do wezwania o dodatkowe wyjaśnienia w związku z potencjalnym błędem dotyczącym założeń

przyjętych do skalkulowania ceny (prowizji). Jednocześnie podkreślenia wymaga, że odwołujący nie podważał prawidłowości samych wyliczeń ceny, wskazując wyłącznie na błędy, jakie mają wynikać z braku wiedzy co do udziału rodzajów płatności u tego zamawiającego. Odwołujący sam realizując umowę na rzecz zamawiającego od sześciu lat, prezentował w odwołaniu założenia, które miałyby wyznaczać poziom ceny pozwalający na wypracowanie zysku i realizację usługi bez straty, której poziom wyliczył na ok 400.000 zł., z tytułu samej obsługi płatności kartowych.

Zarówno w odniesieniu do zarzutu podstawowego, jak i ewentualnego, stanowisko odwołującego opierało się na błędnych wnioskach, co do treści wyjaśnień (objętych klauzulą tajemnicy przedsiębiorstwa). Powyższe prowadziło do oddalenia zarzutów w całości.

Co do zasadniczych tez odwołującego, w szczególności dotyczących błędnych założeń kalkulacyjnych, które miałyby nie uwzględniać struktury płatności, jak również przeważającego udziału kosztów obsługi kart płatniczych, nie znajdują one potwierdzenia w wyjaśnieniach ceny oferty Autopay.

Należy również podkreślić, że podstawą oceny wyjaśnień i kalkulacji ceny oferty konkurencyjnej nie mogły być założenia prezentowane przez odwołującego, nawet jeżeli opierał się ona na rzeczywistych danych jakie posiada z racji realizowanej od sześciu lat umowy na świadczenie tożsamyh usług na rzecz zamawiającego. Nie były one bowiem znane innym wykonawcom, gdyż zamawiający nie wskazywał struktury metod płatności w OPZ. Wyjaśnienia jakie składał Autopay nie mogły być zatem odnoszone do założeń prezentowanych w wyliczeniach odwołującego, których nie można zweryfikować, ani potwierdzić w zapisach SWZ. Uwzględniając specyfikę usługi, która objawia się tym, że nawet dotychczasowe dane dotyczące struktury płatności u zamawiającego nie muszą się potwierdzić w kolejnych okresach jej realizacji, dane prezentowane w odwołaniu miały wyłącznie charakter poglądowy. Nie mogą one wprost być odnoszone do ceny oferty wybranej wskazując na minimalny poziom kosztów. Pozwalają natomiast na ocenę na poziomie ogólnych założeń i analiz, jakie były podstawą kalkulacji ceny oferty – stałej prowizji. Ponieważ wyjaśnienia zawierały szczegółową analizę rynku usług, która uwzględniała znaczenie poszczególnych metod płatności w stopniu zbliżonym do tego, jak prezentował to odwołujący, Izba uznała, wyjaśnienia za rzetelne i rynkowe.

Uwzględniając zasadniczy argument odwołującego, który nie kwestionował samego sposobu kalkulacji kosztów świadczenia usług, przyznając wprost, że jest on prawidłowy, zasadniczym było odniesienie się do kwestii przyjętych założeń co do struktury płatności. Jak wskazano powyżej zamawiający nie opisywał w swz sposobu płatności, jaki dominował w poprzednich latach świadczenia usługi, stąd wykonawcy kalkulując prowizję (cenę oferty) kierowali się własnym doświadczeniem i analizą rynku usług płatniczych.

Odwołujący kwestionując założenia Autopay jako potencjalnie nieprawidłowe wskazywał na znaczenie, jakie dla tego zamawiającego (z uwagi na jego specyfikę wynikającą z udziału klientów zagranicznych) ma determinować przeważający udział płatności kartowych i kosztów, jakie z tytułu opłat musieli uwzględnić wykonawcy. Jak wskazała w odwołaniu: *To właśnie ta nietypowa struktura wolumenu transakcji stała się źródłem zasadniczego błędu w kalkulacji oferty Autopay, skutkującego zaoferowaniem ceny poniżej poziomu kosztów.*

W celu obliczenia kosztów opłat interchange konieczna jest znajomość tego, ile transakcji będzie miało być wykonanych w ramach zamówienia oraz znajomość podziału tych transakcji na poszczególne rodzaje kart płatniczych (debetowe, kredytowe, biznesowe) i rodzaje transakcji pod kątem terytorialnym, tj. czy są to transakcje domestic (krajowe), interregion (wewnątrz EOG) czy intraregion (spoza EOG).

Odwołujący zakłada, że wykonawca przyjął założenie, że zamawiający funkcjonuje jako standardowy akceptant na rynku e-commerce charakteryzujący się dominującym udziałem płatności BLIK oraz relatywnie niewielkim udziałem transakcji kartowych. Niewykluczone jest również, że Autopay błędnie oszacował strukturę transakcji według typów kart (karty krajowe, wydane w EOG oraz wydane poza EOG). Okoliczność ta ma istotne znaczenie, zważywszy że Zamawiający jest jednym z największych muzeów w Polsce, stanowiącym zarazem jedną z kluczowych atrakcji muzealnych o zasięgu międzynarodowym, odwiedzaną przez turystów z całego świata. W konsekwencji znaczna część transakcji realizowana jest przy użyciu kart płatniczych wydanych poza terytorium Polski, co ma bezpośredni i istotny wpływ na bazową strukturę kosztów obsługi płatności kartowych.

Na podstawie samych wyjaśnień, jaki i dodatkowych dowodów złożonych na rozprawie przez przystępującego Izba ustaliła, że założenia odwołującego co do błędnej analizy struktury płatności, mającej podważać prezentowaną prowizję wykonawcy, były gołosłowne. Zamawiający w odpowiedzi na odwołanie skomentował zbliżony w kalkulacji przystępującego podział poszczególnych metod płatności, co Izba potwierdziła w samych wyjaśnieniach z 10.03.2026 r. Powyższe podważało zasadność oceny prezentowanej w odwołaniu.

Ponadto, zamawiający i przystępujący słusznie wskazywali na znaczenie, jakie dla oceny prowizji ustalonej na poziomie 0,66% od płatności ma możliwość uzyskania przychodu z usługi DCC, czego nie uwzględnia stanowisko odwołującego.

Z prezentowanych na rozprawie argumentów wynika jednoznacznie, że większy udział kart zagranicznych może prowadzić do większego przychodu po stronie wykonawcy z tytułu kosztów przewalutowania. Ponieważ odwołujący wskazywał faktycznie wyższy udział płatności kartami płatniczymi, przyjęcie przez przystępującego niższego wskaźnika do kalkulacji ceny ma wyłącznie walor zwiększający realność i rynkowość ceny, gdyż faktycznie może ona uzyskać większy przychód, jeżeli prognozy odwołującego się sprawdzą. Ponadto, jak wyjaśnił przystępujący wysokość przychodu, jaki może z tytułu DCC uzyskać wykonawca jest podyktowana indywidualnymi dla danego podmiotu warunkami, w tym atrakcyjnością oferty przewalutowania (przyjazność interfejsu, ustaloną prowizją). Założenia odwołującego w tym zakresie mogą być zatem właściwe, ale tylko dla niego. Nie wykluczają one osiągnięcia wyższego poziomu przychodu, co determinowane jest konkretną ofertą przewalutowania i tym, czy uda się do niej zachęcić klientów.

Należy również podkreślić, że wyjaśnienia i kalkulacje ceny nie muszą znaleźć potwierdzenia w tym w jaki sposób w przyszłości będzie rozkładał się udział poszczególnych metod płatności, co jest determinowane ilością zwiedzających z innych krajów i zmiennością ruchu turystycznego. Jest to pewna prognoza, której cechą jest niewiadoma dla każdego z uczestników czy w kolejnych miesiącach nie nastąpi jakaś istotna zmiana wpływająca na przyjęte do kalkulacji ceny założenia. Na moment oceny oferty nie można stwierdzić, że wykonawca nie dokonał rzetelnej analizy usługi, jak również oceny zamawiającego jako klienta e-commerce. Założenia odwołującego co do wadliwości analizy przystępującego nie potwierdziły się w treści wyjaśnień, które przeczą tym wnioskowi. Dotyczy to zarówno analizy struktury płatności, konieczności uwzględnienia znaczenia płatności kartami płatniczymi, konieczności uwzględnienia kosztów systemu iKsoris. Wykonawca wybrał wyjaśnienia na danych rynkowych i analizach przystosowanych do skali zamówienia, jak i specyfiki zamawiającego jako klienta rynku e-commerce.

W ocenie Izby, nie ma również podstaw do wezwania o dalsze wyjaśnienia w sytuacji, gdy złożone 10.03.2026 r. wyjaśnienia uwzględniają zarówno charakterystykę zamawiającego, jak i przeważające znaczenie płatności kartami płatniczymi (w różnych walutach), co podważało przyjęte w zarzutach założenia odwołującego.

Ponadto, należy zauważyć, że odwołujący mając wiedzę o dotychczasowej strukturze obsługiwanych płatności, dokonując wyliczenia niedoszacowanych, jego zdaniem kosztów w ofercie wybranej, wyliczył je na poziomie 400.000 zł. Tymczasem różnica jego oferty do oferty wybranej sięga kwotowo ok 1 mln. 200 tys zł., co skłania do wniosku, że to chęć wyższego zysku spowodowała wyższą cenę oferty odwołującego. Próba wytknięcia błędów w kalkulacji oferty konkurencyjnej nie udała się, gdyż tezy na jakich odwołujący opierał zarzut były błędne w świetle wyjaśnień i dowodów przedstawionych przez przystępującego.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku na podstawie art. 575 Ustawy Prawa zamówień publicznych oraz w oparciu o przepisy § 5 ust. 2 w zw. z § 8 ust 2 poz. 2437). Izba zaliczyła do kosztów postępowania wpis, a także uzasadnione koszty zamawiającego obejmujące wynagrodzenie pełnomocnika, koszty dojazdu oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i obciążyła nimi odwołującego.

Przewodnicząca:.....